

ogsaa. Jeg indrømmer dog, at saaledes som § 1 her fremtræder, indeholder den en forbedret Affattelse af Lovforslagets § 1, og for saa vidt kunde jeg anbefale at stemme for Ændringsforslag Nr. 1, hvis jeg ellers i Princippet billigede de Bestemmelser, det her drejer sig om; men da jeg ikke kan tiltræde Myndighedsalderens Nedsættelse til 21 Aar, maa jeg anbefale, at man stemmer imod saavel Ændringsforslag Nr. 1 som § 1, naar de kommer til Afstemning.

Olga Knudsen: Jeg vil gerne sige den højtærede Justitsminister Tak for den Del af Lovforslaget, som angaar Forældremyndigheden. Nu bliver endelig gammel Uret gjort god, og en grim Plet bliver fjernet fra vor Lovgivning. Jeg tror, vi alle er enige om i Dag, at man egentlig ikke kan forstaa, at det nogen Sinde har været anderledes, end det nu bliver: at Forældremyndigheden bliver ens for begge Ægtefæller, saaledes at de begge faar lige Ret overfor det fælles Barn, og at det virkelig nogen Sinde har været saaledes, at den gifte Hustru slet ingen Ret har haft overfor det Barn, hun har født til Verden. Jeg tror ogsaa, den højtærede Justitsminister har løst dette Spørgsmaal paa en god Maade, idet ikke Trediemand er blandet ind i Forholdet. Nu staar Forældrene lige for Loven med Hensyn til Forældremyndigheden; det ved de, og jeg tror, at det vil øve sin Indflydelse, saa at de vil kunne tale sig til Rette, hvis der bliver nogen Uenighed, og grove Misbrug har vor Lovgivning allerede nu Magt til at hindre.

Derimod tilfredsstiller Lovforslagets Ordning af Værgeforholdet mig ikke helt. Det maa anerkendes, at der er et Fremskridt i det foreliggende Lovforslag, idet der staar, at i Tilfælde af Faderens Død er Moderen, Hustruen, født Værge; og i Tilfælde af, at han forbryder sin Ret til at være Værge, tilfalder Værgeretten hende. Men jeg kunde have ønsket, at Forældrene ogsaa her var blevet stillet lige. Jeg erkender, at det sikkert er et meget vanskeligt Spørgsmaal at løse. Det har jo ogsaa vist sig, at den Kommission, som har været nedsat, efter at have overvejet det i mange Aar ikke har kunnet finde anden Løsning end den her i Lovforslaget foreslaaede, og i Sverige er man heller ikke naaet videre. Jeg maa ogsaa erkende, at der fra Justitsministerens og fra hele Udvalgets Side har været vist megen Velvillie med Hensyn til dette Punkt, og der har været Sympati for en Ordning, der ogsaa stillede Forældrene lige i Værgeforholdet. Men de, som skulde

administrere Loven — og dér mener jeg nærmest Overformynderiet —, har stillet sig ganske uforstaaende overfor denne Forandring, idet de hævder, at det vilde være meget vanskeligt for ikke at sige umuligt at administrere Loven i Tilfælde af, at denne Forandring blev foretaget. Selv om Loven virkelig vil vise sig at være et Fremskridt ogsaa paa Værgemaalets Omraade, tror jeg alligevel, at Fremtidens Lovgivningsmagt maa have sin Opmærksomhed henvendt paa en mere rationel Løsning af dette Spørgsmaal. Min Stilling ved Afstemningen vil være bestemt af denne Opfattelse, og det samme ved jeg er Tilfældet for andres Vedkommende. Vi Kvinder maa se saadan paa det, at det vilde være ønskeligt, at Værgeforholdet blev ordnet paa den Maade, jeg her har talt for. Det skulde ikke undre mig, om en Dag en ung modig juridisk Doktorand gjorde Løsningen af dette Spørgsmaal om Værgeforholdet til Genstand for sin Doktordisputats, og han vilde indlægge sig stor Ære, hvis han kunde finde en Løsning, som kunde tilfredsstille selv Administrationen. Jeg henstiller det til de unge Jurister. Det er en Sag, der vel er værd at bryde en Lanse for. Kvindernes Tak vil han være sikker paa, og jeg vil ogsaa mene, at han vil indlægge sig stor juridisk Berømmelse.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker Udvalget for dets Stilling til Lovforslaget i det hele taget. Det er jo egentlig kun et enkelt Spørgsmaal, der har været omdisputeret mellem Udvalget og mig, nemlig Spørgsmaalet om, hvem der skal have Værgemaalspligten over Børnene, om det skal være begge Forældrene i Forening, eller det skal være Manden, saa længe han lever, og efter Mandens Død Hustruen. Jeg forstaar, at man kan sige mange smukke Ord om dette, at Mand og Hustru selvfølgelig skal være ligestillede, og jeg blev derfor ikke overrasket over, at det ærede 17de landstingvalgte Medlem (Trier) brugte saadanne gode og smukke Ord og i det hele taget var meget lyrisk paa dette Omraade. Det kan man nemlig være, for selvfølgelig taler Retfærdigheden, hvis man taler abstrakt, for, at de to Forældre skal have samme Myndighed over Barnet. Men foruden Retfærdigheden er der jo ogsaa det, at Loven skal kunne administreres, og her synes jeg, det ærede Medlem svigtede med Hensyn til, hvad jeg havde ventet af ham, idet han ikke kom ind paa at forklare, hvorledes man egentlig kunde administrere en Lov, som var af en saadan Beskaffenhed.